

JEDNA JEDNA.

Připadám si jako hodinové sklíčko.

Mých sedmnáct let se zhroutilo a pohřbilo mě pod sebou. Moje nohy jsou plné písku, jako dvě baňky u přesýpacích hodin. Moje mysl přetéká zrníčky nerozhodnosti, nezvolených možností a netrpělivosti a z mého těla uniká čas. Malá hodinová ručička do mě ťuká: jedna a dva, tři a čtyři, a šeptá: ahoj, vstaň, postav se, je nejvyšší čas.

Probud' se.

Probud' se.

„Probud' se,“ šeptá.

Ostře se nadechnu. Už jsem procitla, ale ještě nejsem úplně probuzená. Jsem překvapená, ale ne vyděšená. Hledím do ustaraných zelených očí, které zřejmě hodně vědí, které vědí až příliš mnoho. Naklání se nade mnou Aaron Warner Anderson. S rukou nataženou ve vzduchu, jako by se mě právě před chvílí dotkl, mě starostlivě pozoruje.

Ucukne.

Upřeně mě sleduje a namáhavě přitom oddechuje.

„Dobré ráno,“ riskuju pozdrav. Hlas se mi nejistě chvěje, nevím, kolik je hodin ani který je dneska den, nejsem si jistá slovy, které mi splývají ze rtů, a už vůbec ne tělem, v němž se nacházím.

Vidím, že má na sobě bílou hedvábnou košili, napůl zastrčenou do dokonale vyžehlených černých kalhot. Rukávy si vyhrnul až nad lokty.

Usmívá se, ale tváří se, jako by ho to bolelo.

Opatrně se posadím a Warner mi ochotně pomáhá. Musím zavřít oči, abych překonala náhlou závrať, ale přinutím se zůstat v klidu, dokud ten pocit nezmizí.

Jsem unavená a slabá, šilhám hlady, ale kromě několika drobných bolístek mi zřejmě nic není. Jsem naživu. Dýchám a mrkám a cítím se jako člověk a najednou přesně vím proč.

Setkám se s jeho očima. „Zachránil jsi mi život.“

Zasáhla mě kulka.

Warnerův otec mě střelil do hrudi a já dosud slyším ozvěnu toho výstřelu. Když se soustředím, vzpomenu si na okamžik, kdy k tomu došlo, na silnou a mučivou bolest. Nikdy na ni nezapomenu.

Polekaně se nadechnu.

Konečně si uvědomím až příliš známou cizotu tohoto pokoje a okamžitě se mě zmocní panika, která křičí, že jsem se neprobudila na stejném místě, kde jsem usnula. Srdce mi buší jako o závod. Snažím se před ním uhnout, ale praštím se do hlavy o čelo postele. Chci se přikrýt, abych nemusela zírat na lustr, který tak dobře znám –

„Je to dobré –“ tvrdí Warner. „Všechno je v pořádku –“

„Co tady dělám?“ Panika, panika a hrůza mi zatemňují vědomí. „Proč jsi mě sem znovu přivedl –?“

„Juliette, prosím, já ti neublížím –“

„Tak proč jsi mě sem přivedl?“ Zvyšuju hlas, přestože se ze všech sil snažím zůstat v klidu. „Proč jsi mě znovu přivedl do tohoto pekla –?“

„Musel jsem tě ukrýt,“ vydechne a podívá se do zdi.

„Cože? A proč?“

„Nikdo neví, že jsi naživu.“ Otočí se ke mně. „Musel jsem se vrátit na základnu a předstírat, že se všechno vrátilo k normálu, ale neměl jsem dost času.“

Přinutím se potlačit svůj strach.

Studuju jeho tvář a analyzuju jeho trpělivý, upřímný tón. Vzpomínám si na něho včera – muselo to být včera – vzpomínám si na jeho tvář, vzpomínám si, jak ve tmě ležel vedle mě. Byl ke mně něžný a laskavý a jemný a zachránil mě, zachránil mi život. Pravděpodobně mě přenesl na tuto postel. Položil mě na ni a lehl si vedle mě. Musel to být on.

Ale když se na sebe podívám, zjistím, že mám na sobě čisté oblečení, nikde žádnou krev ani díry, a přemýšlím, kdo mě umyl, kdo mě převlékl, a leknu se, že to udělal on.

„Ty jsi...“ zaváhám a zatáhnu za lem trička, které mám na sobě. „Ty jsi – totiž – moje oblečení –“

Usměje se. Hledí na mě, dokud nezrudnu a nemám pocit, že ho nenávidím, ale on zavrtí hlavou. Podívá se na své dlaně. „Ne,“ hlesne. „O to se postarala děvčata. Já jsem tě jen položil do postele.“

„Děvčata,“ zašeptám otřeseně.

Děvčata.

Sonya a Sara. Dvojčata léčitelky. Ony jsou tu taky. To ony pomáhaly Warnerovi. Pomáhaly mu zachránit mi život, protože on je teď jediný, kdo se mě může dotknout, jediná osoba na světě, která dokáže přenést jejich léčebnou sílu na mé tělo.

Jsem v jednom ohni.

Kde jsou děvčata, co se s nimi stalo a kde je Anderson a jak pokračuje válka a co se proboha stalo s Adamem a Kenjím a Castlem? Musím vstát, musím vstát, musím vstát, musím vstát z postele a začít jednat,

ale

zkusím se pohnout a Warner mě zachytí. Nedokážu udržet rovnováhu, neudržím se zpříma. Mám pocit, jako by mi nohy přirostly k posteli. Najednou ztrácím dech, před očima se mi dělají kruhy a je mi na omdlení. Musím vstát. Musím ven.

Ale nemůžu.

„Warnere.“ Zběsile hledám jeho oči. „Co se stalo? Jak pokračuje válka –?“

„Prosím.“ Popadne mě za ramena a pokouší se mě uklidnit. „Musíš začít pomalu, měla bys něco sníst –“

„Řekni mi –“

„Nechceš se nejdřív najíst? Nebo si dát sprchu?“

„Ne,“ slyším svůj hlas. „Musím to vědět.“

Jeden okamžik. Dva a tři.

Warner se zhluboka nadechne. A pak ještě milionkrát. Položí pravou ruku na levou a otáčí nefritovým prstenem na svém malíčku, znovu a znovu a znovu. „Válka skončila,“ vyhrkne nakonec.

„Cože?“

Vyslovím to slovo, ale mé rty přitom nevydají žádný zvuk. Asi jsem němá. Mrkám a nic nevidím.

„Skončila,“ opakuje.

„Ne.“

Vydechnu. Nic nechápu.

Přikývne. Nesouhlasí se mnou.

„Ne.“

„Juliette.“

„Ne,“ řeknu. „Ne. Ne. Nebuď hloupý,“ domlouvám mu. „Nebuď směšný,“ varuju ho. „*Kruci, nelži mi.*“ Už nemluví, ale ječím a hlas se mi láme a chvěje. „Ne,“ zalapám po dechu, „ne, ne, *ne* –“

A tentokrát se mi podaří postavit se na nohy. Oči se mi neuvěřitelně rychle zaplní slzami a já mrkám a mrkám, ale svět je jedna velká rozmazaná skvrna a já mám chuť se smát, protože si uvědomuju, jak je to hrozné a jak je to krásné, že nám naše oči rozmažou pravdu, jakmile pohled na ni nedokážeme snést.

Země je tvrdá.

Vím to, protože na ní najednou tisknu svůj obličej. Warner se mě chystá zvednout, ale já křičím a biju ho po ruku, protože už znám odpověď. Už ji asi znám, protože cítím, jak mi v těle bublá zhnusení a způsobuje mi nevolnost, ale přesto tu otázku musím položit. Ležím na zemi, ale pořád jako bych někam padala. Hlava mi praská. Hledím na skvrnu na koberci ani ne tři metry ode mě. Už si vůbec nejsem jistá, zda jsem naživu. Ale musím to slyšet.

„Proč?“ ptám se.

Je to jen slovo, hloupé a jednoduché.

„Proč válka skončila?“ ptám se znovu. Už nedýchám, už nemluví; jen plivu písmena.

Warner odvrátí pohled.

Dívá se na zeď a na podlahu a na povlečení a na svoje ruce, na kterých mu zbělely klouby, jak vší silou zatíná pěsti, ale na mě ne, na mě se ani nepodívá a jeho slova přetékají něžností.

„Protože jsou mrtví, lásko. Všichni jsou mrtví.“